

7

AKIL ALMAZ MACERALAR

MANOLYA KURTARMA OPERASYONU

YUSUF PAZARCI

Manolya Kurtarma Operasyonu

Bundan yıllar evvel büyük şehirlerden birinin güzel bir semtinde otururduk. Herkesin birbirine saygı ile gülümsediği güzel bir yerdi burası. Yol boyu kaldırımlarda bile ıhlamur ağaçları vardı mahallemizde. Komşular birbirini tanır, ziyarete gidip gelirlerdi.

Apartmanımızın karşısında bir bakkal, hemen arka tarafımızda güzel bir park vardı. Özellikle hafta sonları kuş cıvıltılarına çocuk çığlıkları eşlik ederdi bu parkta. Bazen anneler, bazen babalar, bazen de her ikisi birden çocuklarını beklerdi.

Mahalledeki en güzel parkın bizim apartmanın arkasında olması bizim için çok büyük şanstı. Ama yine de arkadaşım Güven'le benim ilgimizi çekmezdi. Çocukça gelirdi bize burası. Çok yapaydı her şey. Üstelik çocuklar düşüp incinmesin diye yerler kauçukla kaplanmıştı. Bu pek büyüklere göre bir park sayılmazdı bize göre. Sonuçta dördüncü sınıfta olmak böyle şeyleri aşmış olmayı gerektirirdi.

Parka yolumuz düşünce de en büyük zevkimiz parkın ucundaki dut ağacına tırmanıp bal gibi dutları mideye indirmekti. Bizden başka kimse buraya çıkamadığı için küçüklere arada bir dut vermek de bizim görevimizdi. İlla parktaki oyuncaklarda oynayacaksak küçükler olmadığı zaman salıncakta ayağa kalkıp öyle sallanırdık. Bu oldukça hızlı bir sallanma şekliydi ve oldukça tehlikeliydi. Büyükler görünce,

- Oğlum, düşüp bir yerinizi yaralayacaksınız, diye uyarırsa da onlar gözden kaybolunca yine aynı oyuna devam ederdik.

Günlerden bir gün eski mahallemizdeki ihtiyarlardan nur yüzlü İhsan amca yanımıza yanaştı.

- Çocuklar burada bu şekilde sallanmanız çok güzel aferin. dedi.

İkimiz de şaşırılmıştık. Aval aval İhsan amcaya bakarken o cebinden mendilini çıkarıp gözlüğünün altında terleyen yüzünü siliyordu.

Dut ağacının hemen altında gölge bir yer bulup oturunca bize baktı, gülümseyerek,

- Ne o? Aferin hoşunuza gitmedi galiba, diye bize takılmaya devam etti.

İhsan amca eski bir marangoz. Tahtanın iyisinden, ağacın hasından anlar. Ustalar takıldıkları şeyleri gelip ona sorarlar. Bir ağacın gölgesine oturmadan onu önce sıvazlar, sever, âdeta teşekkür ettikten sonra gölgesine oturur. Buna herkes alışmıştı mahallede. Bitkilerle ağaçlarla konuştuğu için tuhaf tuhaf baksalar da ona herkes saygı duyardı. Güven'le istemsizce durup İhsan amcanın yanına gittik.

- Ne oldu İhsan amca, neden öyle dedin?

- Ne olacak? Çok güzel sallanıyorsunuz. Marifetli çocuklarsınız, aferin, dedi.

Biz bu sözlerden hiçbir şey anlamamıştık. Büyükler bu hareketimizden dolayı genelde bize kızarlardı. Güven'le bu sefer birbirimize baktık şaşkın şaşkın. İhsan amca kıkır kıkır güldü ve devam etti.

- Ama bak ben bir usta olduğum için sizi uyarayım. Bu zincirlerin de dayanacağı bir nokta var. Orayı aşarsanız "ÇAT!" diye yere düşersiniz. Bu hızla da bir yerinizi kırarsınız. Üstelik bu güzelim salıncakta sallanan çocukların da eğlencesini ellerinden almış olursunuz. Belediye buraya Allah bilir ne zaman bir tamirci gönderir. Çocuklar üzülür, siz üzülürsünüz. Dikkat edin...

İhsan amca kalkıp yürümeye devam etti. Mahallenin yukarısındaki camiye öğle namazına gidiyor olmalıydı. Her öğle âdeti buydu. Biz de Güven'le utanarak kalakaldık. Bizim için sıradan bir eğlence olan salıncak, küçükler için

